

πάντως ὅμως πρὸ τοῦ 1450· κατὰ τὸ 1498 εἶχεν ἤδη ὑπερβῆ τὴν ἀνδρικήν ἡλικίαν. Ἐκ τῶν διασωθέντων ἐμμέτρων ἔργων του φαίνεται ὅτι ἦτον ἡμιμαθῆς μᾶλλον. Ἦτον ἐκ τῶν στιχουργῶν ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἔγραφον στίχους εὐκόλως μὲν, ἀλλ' ἀτέχνως. Εἰς τοῦτον ἀποδίδεται, ἄνευ ὅμως καὶ πειστικῶν ἐνδείξεων, τὸ ποίημα «Ἱστορικὴ ἐξήγησις περὶ Βελισσαρίου», τὸ ὅποιον εἶναι ἐπισημασμένη διασκευὴ παλαιότερου ποιήματος ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος, ὡς ἐλέχθη καὶ προηγουμένως (σελ. 132).

Ἔργον τοῦ Γεωργιλλᾶ γνήσιον, καθ' ὅσον ἐπανειλημμένως ἀναφέρει εἰς αὐτὸ τὸ ὄνομά του, εἶναι τὸ στιχοῦργημα τὸ ἔχον τίτλον «Θανατικὸν τῆς Ρόδου»¹ καὶ ἀποτελούμενον ἐξ 644 δεκαπεντασυλλάδων καὶ ὁμοιοκαταληκτικῶν στίχων. Τὸ στιχοῦργημα τοῦτο ἔχει ἱστορικὴν τινα ἀξίαν, διότι ὁ Γεωργιλλᾶς περιγράφει ὡς αὐτόπτης μάρτυς τὴν ἐνσκήψασαν εἰς τὴν πατρίδα του Ρόδον κατὰ τὸ 1498 θανατηφόρον ἐπιδημίαν καὶ τὴν ἐξ αὐτῆς φθορὰν τῶν κατοίκων τῆς νήσου. Τὴν ἐμμετρον ταύτην ἀφήγησιν ἔγραψεν ὁ Γεωργιλλᾶς, ὡς φαίνεται, κατὰ τὸ 1500, ἤτοι εὐθὺς ἀμέσως μετὰ τὴν περὶ τὸ τέλος τοῦ 1499 παῦσιν τῆς ἐπιδημίας. Βεβαίως καὶ ἡ καθαυτὴ ἱστορικὴ ἀξία τοῦ στιχοῦργήματος τούτου, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν πρόοδον τῆς ἐπιδημίας δὲν εἶναι μεγάλη, διότι ὁ στιχοῦργὸς πολὺ ὀλίγα λέγει ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ—ἀπεικονίζων καὶ τὴν φθορὰν διὰ γενικῶν φράσεων—μακρολογεῖ δὲ ἀφορήτως προκειμένου νὰ ἠθικολογήσῃ. Ἄλλ' ἐξ ἄλλου ἔχει πληροφορίας τινάς, αἱ ὅποιαι καθιστοῦν τὸ στιχοῦργημα τοῦτο ἱστορικὸν μνημεῖον ἀληθῶς πολύτιμον. Περιγράφονται λεπτομερῶς σκηναὶ τῆς κοινωνικῆς ζωῆς τῆς Ρόδου κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, αἱ ἐνδυμασίαι τῶν γυναικῶν, ἡ ὠραιότης, ἡ κοσμιότης καὶ ἡ νοικοκυροσύνη τῶν παρθένων· τὰ τοιαῦτα περιγραφικὰ μέρη εἶναι τὰ καλλίτερα τοῦ πεζολόγου καὶ ἀνιανοῦ κατὰ τὰ ἄλλα στιχοῦργήματος καὶ ἀναγινώσκονται εὐχαρίστως :

1. Τὸ «Θανατικὸν τῆς Ρόδου» ἐδημοσιεύθη κατὰ πρῶτον ὑπὸ τοῦ W. Wagner εἰς δ'· σελ. 171—190 καὶ κατόπιν ὑπὸ τοῦ ἴδιου εἰς β'· σελ. 32—52, εἶτα δὲ ὑπὸ τοῦ E. Legrand εἰς γ', I, σελ. 203—205. Ἡ τελευταία αὕτη ἔκδοσις εἶναι ἡ καλλίτερα.